

WOJEWODA LUBELSKI

GN-III.7541.3.3.2024

Lublin, dnia 26 kwietnia 2024 r.

DECYZJA Nr 261/2024

Na podstawie art. 1, art. 2a, art. 3 oraz art. 6 ustawy z dnia 29 września 2021 r. o rekompensacie w związku z wprowadzeniem stanu wyjątkowego na obszarze części województwa podlaskiego oraz części województwa lubelskiego w 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 425, dalej: ustawa o rekompensacie) w zw. z art. 8 ustawy z dnia 22 listopada 2002 r. o wyrównywaniu strat majątkowych wynikających z ograniczenia w czasie stanu nadzwyczajnego wolności i praw człowieka i obywatela (Dz. U. z 2002 r. Nr 233, poz. 1955, dalej: ustawa o wyrównywaniu strat), art. 11 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 702) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 2023/2831 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U.UE.L.2023.2831) – po rozpatrzeniu wniosku o rekompensatę z dnia 16 lutego 2024 r. (data wpływu) przedsiębiorcy prowadzącego działalność pod firmą: [REDAKTOWANE] za okres obowiązywania czasowego zakazu przebywania,

odmawiam

udzielenia przedsiębiorcy działającemu pod firmą [REDAKTOWANE] prowadzącemu działalność [REDAKTOWANE] gm. Włodawa, pow. [REDAKTOWANE] rekompensaty stanowiącej formę pomocy publicznej *de minimis*, rekompensującej negatywne konsekwencje ekonomiczne związane z wprowadzeniem czasowego zakazu przebywania na obszarze części województwa lubelskiego w 2021 i 2022 r.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2024 r. do tut. Urzędu wpłynął sporządzony w dniu 29 stycznia 2024 r. wniosek przedsiębiorcy działającego pod firmą [REDAKTOWANE] prowadzącego działalność hotelarską w miejscowości [REDAKTOWANE] wpisanego do rejestru przedsiębiorców tj. Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej o udzielenie rekompensaty za okres czasowego zakazu przebywania, tj. od dnia 17 marca 2022 r. do dnia 10 czerwca 2022 r., w wysokości 65% średniego miesięcznego przychodu uzyskanego w okresie obejmującym 3 wybrane miesiące z 6 miesięcy poprzedzających wprowadzenie czasowego zakazu przebywania (czerwiec, lipiec i sierpień 2021 r.) ze świadczonych przez niego usług/prowadzonej działalności gospodarczej na obszarze czasowego zakazu przebywania wprowadzonego rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych

i Administracji z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie wprowadzenia czasowego zakazu przebywania na określonym obszarze w strefie nadgranicznej przyległej do granicy państwowej z Republiką Białorusi (Dz. U. z 2021 r. poz. 2193) oraz rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 lutego 2022 r. w sprawie wprowadzenia czasowego zakazu przebywania na określonym obszarze w strefie nadgranicznej przyległej do granicy państwowej z Republiką Białorusi (Dz. U. z 2022 r. poz. 488) – dalej łącznie jako rozporządzenia.

Wniosek został złożony na podstawie art. 3 ust. 1 w związku z art. 2a ustawy z dnia 29 września 2021 r. o rekompensacie w związku z wprowadzeniem stanu wyjątkowego na obszarze części województwa podlaskiego oraz części województwa lubelskiego w 2021 r.

Do wniosku przedsiębiorca dołączył:

- 1) wypełniony formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, wynikający z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz.U. Nr 53, poz. 311, z późn. zm.) – załącznik nr 1;
- 2) opinia wnioskodawcy w przedmiocie przedawnienia – załącznik nr 2;
- 3) oświadczenie o otrzymaniu pomocy de minimis w ciągu kolejnych 3 lat poprzedzających dzień złożenia [REDAKTURA] [REDAKTURA] [REDAKTURA] [REDAKTURA] EUR) – załącznik nr 3;
- 4) oświadczenie o nienaruszeniu ograniczeń, nakazów i zakazów ustanowionych w związku z wystąpieniem stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii – załącznik nr 4.

Do niniejszej sprawy dołączono potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów ze sprawy GN-III.7541.182.3.2021 tj. dokumenty potwierdzające przychody przedsiębiorcy w miesiącach czerwiec – sierpień 2021 r. oraz adnotację Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w Lublinie z dnia 9 listopada 2021 r. dotyczącą weryfikacji ww. dokumentów przychodowych za okres czerwiec – sierpień 2021 r.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż decyzjami: nr 12/2021 z dnia 12 listopada 2021 r. (znak: GN-III.7541.182.3.2021), 93/2022 z dnia 21 lutego 2022 r. (znak: GN-III.7541.3.15.2022), 123/2022 z dnia 23 marca 2022 r. (znak: GN-III.7541.3.36.2022) oraz 192/2022 z dnia 12 lipca 2022 r. (znak: GN-III.7541.3.103.2022) Wojewoda Lubelski udzielił przedsiębiorcy działającemu pod firmą [REDAKTURA] [REDAKTURA] [REDAKTURA] rekompensaty w formie pomocy publicznej de minimis za cały okres obowiązywania stanu wyjątkowego tj. od dnia 2 września 2021 r. do dnia 30 listopada 2021 r., za cały pierwszy okres obowiązywania czasowego zakazu przebywania tj. od dnia 1 grudnia 2021 r. do dnia 1 marca 2022 r. oraz za część drugiego okresu obowiązywania czasowego zakazu przebywania tj. od dnia 2 marca 2022 r. do dnia 20 marca 2022 r.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o rekompensacie przedsiębiorcy oraz rolnicy świadczący usługi hotelarskie w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1944) oraz przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie gastronomii, na obszarze obejmującym obręby ewidencyjne wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 września 2021 r. w sprawie wprowadzenia stanu wyjątkowego na obszarze części województwa podlaskiego oraz części województwa lubelskiego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1612), którzy prowadzili działalność w czasie stanu wyjątkowego wprowadzonego tym rozporządzeniem, zwani dalej „wnioskodawcami”, za okres obowiązywania stanu wyjątkowego mogą otrzymać rekompensatę z budżetu państwa, zwaną

dalej „rekompensatą” (art. 1 ust. 1 ustawy o rekompensacie). Rekompensata, o której mowa w ust. 1, przysługuje także przedsiębiorcom prowadzącym działalność organizatora turystyki lub podmiotowi ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2139), oraz przedsiębiorcom prowadzącym działalność pilota wycieczek lub przewodnika turystycznego w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych, a także przedsiębiorcom prowadzącym działalność w zakresie wypożyczania i dzierżawy sprzętu turystycznego i rekreacyjnego, którzy realizują usługi na obszarze obejmującym obręby ewidencyjne wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, w czasie stanu wyjątkowego (art. 1 ust. 2 ustawy o rekompensacie).

W myśl art. 2a ust. 1-2 ustawy o rekompensacie, rekompensata przysługuje także podmiotom, o których mowa w art. 1, prowadzącym działalność na obszarze objętym czasowym zakazem przebywania, o którym mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (t.j. Dz. U. z 2024, poz. 388). Rekompensatę ustala się za okres 30 dni trwania zakazu przebywania, o którym mowa w ust. 1, w wysokości 65 % średniego miesięcznego przychodu podmiotu z prowadzonej przez niego działalności na obszarze objętym czasowym zakazem przebywania, w okresie obejmującym 3 wybrane miesiące z 6 miesięcy poprzedzających wprowadzenie tego zakazu.

Rozpatrując przedmiotowy wniosek organ prowadzący postępowanie w pierwszej kolejności rozważył czy w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 3 ust. 6 cyt. ustawy o rekompensacie do rekompensat stosuje się odpowiednio przepisy o art. 5 ust. 1-3 i 5 oraz art. 6-9 ustawy z dnia 22 listopada 2002 r. o wyrównywaniu strat majątkowych wynikających z ograniczenia w czasie stanu nadzwyczajnego wolności i praw człowieka i obywatela. W myśl art. 8 ww. ustawy roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem roku od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu straty majątkowej. Jednakże w każdym przypadku roszczenie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia zniesienia stanu nadzwyczajnego.

Sformułowanie „stosuje się odpowiednio” obudowane jest bogatym dorobkiem tak doktrynalnym jak i orzecznictwem. Ponad wszelką wątpliwość przyjmuje się za Sądem Najwyższym, że odpowiednie stosowanie przepisu oznacza trzy warianty: 1) stosowanie wprost, 2) niestosowanie go w ogóle albo, 3) stosowanie z modyfikacjami, zwłaszcza modyfikacjami dotyczącymi hipotezy normy prawnej a nie dyspozycji. W ocenie organu prowadzącego postępowanie specyfika i charakter obu ustaw (tj. ustawy o rekompensacie i ustawy o wyrównywaniu strat) są bardzo zbliżone, a ustawę o rekompensacie rozpatrywać wręcz można jako *lex specialis* w stosunku do ustawy o wyrównywaniu strat (w uzasadnieniu do projektu ustawy o rekompensacie wprost wskazano nawet, że *projekt ustawy przewiduje szczególny (uproszczony) tryb dochodzenia roszczeń z tytułu wprowadzenia stanu wyjątkowego*). Chociaż teoretycznie posługują się one pojęciami innymi (rekompensata – odszkodowanie) to nie ulega wątpliwości, że są to wyrazy bliskoznaczne. Zgodnie z podstawowymi zasadami wykładni wszelkim zwrotom należy przypisywać takie znaczenie, jakie posiadają one w języku potocznym, chyba, że istnieją uzasadnione przyczyny do przypisania im innego znaczenia. Za Słownikiem Języka Polskiego PWN wskazać można, że odszkodowaniem jest *wynagrodzenie za poniesione przez kogoś straty*,

zaś rekompensatą m.in. *to, co równoważy braki, straty lub krzywdy*. Mając na uwadze konieczność przyjęcia założenia o racjonalności prawodawcy podnieść należy, że rozróżnienie takie zostało poczynione przez niego nie bez powodu. W ocenie Wojewody Lubelskiego powodem tym jest odmienne zakreszenie obowiązków dowodowych wnioskodawcy – o ile w ustawie o wyrównywaniu strat konieczne jest wykazanie wysokości straty majątkowej oraz czasu, miejsca i okoliczności jej powstania, o tyle w realiach ustawy o rekompensacie ustawodawca z góry domniemuje, że wszyscy przedsiębiorcy prowadzący w określonym miejscu i czasie określoną działalność gospodarczą ponieśli stratę i przyznaje im możliwość dochodzenia ryczałtowo określonej kompensacji niezależnej *de facto* od wysokości faktycznie poniesionej straty. Ponadto w uzasadnieniu do projektu ustawy o rekompensacie ustawodawca nieraz odnosi się do tej kwestii wskazując m.in. – (...) *będą grupą usługodawców najmocniej dotkniętą wprowadzonymi ograniczeniami. (...) Nie wyklucza to jednak możliwości, aby poszkodowany zamiast skorzystania z prawa wystąpienia z wnioskiem o rekompensatę dochodził odszkodowania na zasadach ogólnych (...).* W przepisie końcowym wskazano, że *ustawa wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, co jest uzasadnioną potrzebą niezwłocznego zrekompensowania ograniczeń związanych z wprowadzeniem stanu wyjątkowego, jakie dotyczą usługodawców i przedsiębiorców*. W ocenie Wojewody Lubelskiego oczywistą konkluzją powyższych rozważań musi być przyjęcie, że chociaż prawodawca zwolnił wnioskodawcę z obowiązku wykazania straty majątkowej to uczynił to jedynie ze względu na aprioryczne przyjęcie, że wprowadzony przez niego stan ograniczeń taką stratę wywoła.

Przenosząc ww. rozważania na grunt wątpliwości dotyczących odpowiedniego stosowania art. 8 ustawy o wyrównaniu strat, Wojewoda Lubelski nie znajduje przeszkód, aby art. 8 stosować w całości z modyfikacją jedynie jego hipotezy – tj. zamiast *roszczenie o odszkodowanie* przyjąć *roszczenie o rekompensatę*. W związku z powyższym, odnosząc się do wniosku strony z dnia 24 marca 2024 r. o wystąpienie przez organ prowadzący niniejsze postępowanie do Wojewody Podlaskiego o *udzielenie informacji czy w przedmiotowym zakresie Urząd uwzględnia wnioski o rekompensaty oraz w jaki sposób ustala termin przedawnienia, jak również o ile Podlaski Urząd Wojewódzki dysponuje opinią prawną w przedmiotowym zakresie to o jej przekazanie* Wojewoda Lubelski informuje, że jest mu znane stanowisko Wojewody Podlaskiego w tym zakresie, jednakże nie uznaje go za przekonujące i właściwe.

Powracając do oceny w realiach niniejszej sprawy przedawnienia na wstępie należy wskazać, że sama instytucja przedawnienia zasadniczo uregulowana jest w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 1610 ze zm., dalej: KC) w art. 117 do 125. Zgodnie z art. 120 § 1 KC *bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie*. W sprawach o rekompensatę za podjęcie czynności uznać należy złożenie wniosku, zaś za najwcześniejszy możliwy termin pierwszy dzień terminu, w którym złożenie wniosku było możliwe w danym zakresie – tj. każdorazowo po upływie okresów, na które wprowadzane byłyby kolejne stany ograniczeń praw i wolności człowieka (czyli w niniejszej sprawie – 1 lipca 2021 r.). Od tego momentu uprawniony miał rok na złożenie stosownego wniosku, chyba że wykaże wyjątkową sytuację niewiedzy co do

podstaw jego złożenia. W takiej sytuacji termin roczny liczony byłby od dnia dowiedzenia się, choć nadal nie mógłby być dłuższy niż 3-letni termin maksymalny.

W piśmie z dnia 24 marca 2024 r. wnioskodawca zarzuca organowi prowadzącemu postępowanie, iż ten w ogóle nie zbadał okoliczności sprawy i nie ustalił, czy faktycznie w pierwszym dniu terminu mogłem złożyć taki wniosek i czy z przyczyn leżących po mojej stronie tego nie uczynilem. Zatem zostały naruszone przepisy postępowania administracyjnego dotyczące postępowania dowodowego. Wojewoda Lubelski wskazuje, iż w zawiadomieniu z dnia 29 lutego 2024 r. poinformował wnioskodawcę, że w ocenie organu prowadzącego postępowanie nie została wykazana wyjątkowa sytuacja niewiedzy co do możliwości złożenia wniosku, ani nie zostało przez wnioskodawcę wykazane działanie siły wyższej, na działanie której wnioskodawca się powołuje, a która to siła miałaby uniemożliwić uprawnionemu dochodzenia swoich roszczeń. Wojewoda nie dysponuje innymi możliwościami ustalenia we własnym zakresie czy sytuacja wnioskodawcy była na tyle wyjątkowa, iż kwalifikowałaby się do odmiennego liczenia biegu terminu przedawnienia. Do chwili obecnej nie zostały wykazane szczególne okoliczności wskazujące na niewiedzę. W świetle powyższego w ocenie Wojewody Lubelskiego zarzut naruszenia postępowania dowodowego uznać należy za bezzasadny.

W tym samym piśmie z dnia 24 marca 2024 r., jak i również w załączniku nr 2 do wniosku, wnioskodawca wskazuje ponadto, że jego zdaniem doszło do wstrzymania biegu okresu przedawnienia, albowiem z powodu siły wyższej jako uprawniony nie mogłem ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju, tu: Wojewodą oraz podkreślić należy, iż aby siła wyższa powodowała niemożliwość rozpoczęcia biegu przedawnienia lub zawieszenie biegu terminu przedawnienia, musi ona powodować niemożliwość złożenia wniosku do wojewody. Jest to zatem element subiektywizujący albo personalizujący przesłankę siły wyższej, polegający na niemożliwości odwołania się przez konkretnego poszkodowanego do ochrony jego interesu przez państwo, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszym przypadku. Przy czym za siłę wyższą można uznać określoną praktykę organów władzy publicznej oznaczającą de facto pozbawienie uprawnionego prawa do dochodzenia przysługujących mu roszczeń. Stwierdzić zatem należy, iż obiektywną możliwość złożenia stosownego wniosku i dochodzenia rekompensat mam ponownie od dnia 1 stycznia 2024 r. Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić należy, że okres biegu przedawnienia został zawieszony od dnia wykorzystania puli pomocy de minimis do czasu jej uwolnienia.

Zgodnie z art. 121 pkt 4 KC bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu co do wszelkich roszczeń, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju – przez czas trwania przeszkody. W ocenie Wojewody Lubelskiego powoływanie się na siłę wyższą jest w przedmiotowej sprawie nad wyraz chybione. W orzecznictwie i piśmiennictwie jednomyślnie przyjęte jest, że za siłę wyższą uważa się zdarzenia o charakterze katastrofalnych działań przyrody, albo nadzwyczajnych i zewnętrznych wydarzeń, którym zapobiec nie można – wojna, restrykcje stanu wojennego, powstanie, rewolucja, zamieszki. Samo zdarzenie musi być nadzwyczajne, nieuchronne i niemożliwe do przewidzenia (np. uchwała SN z 10 marca 1992 r., III CZP 10/92; wyrok SA w Katowicach z 15 lipca 2016 r., I ACa 205/16; wyrok SN z dnia 29 września 2017 r., V CSK 642/16; wyrok SN z 13 maja 2021 r., V CSKP 83/21 i in.). Jak słusznie wskazuje wnioskodawca w orzecznictwie dopuszcza się uznanie działań władzy publicznej, w szczególności

przed 1989 r., za siłę wyższą, jednakże to wnioskodawca musi wykazać, że w konkretnych warunkach ustrojowych i w konkretnym systemie prawnym skuteczne dochodzenie roszczenia nie było możliwe bądź ze względu na niedostępność środków prawnych, które pozwoliłyby podważać wadliwe akty prawne władzy, bądź ze względu na to, że powszechna praktyka stosowania obowiązujących przepisów nie stwarzała realnych szans uzyskania korzystnego dla uprawnionego rozstrzygnięcia, tzw. zawieszenie wymiaru sprawiedliwości (tak: uchwała SN z 26 października 2007 r., III CZP 30/07; także postanowienia SN z 25 listopada 2009 r., II CSK 246/09; 16 września 2011, IV CSK 77/11; 18 maja 2017, III CSK 221/16 i in.). Żadnych takich okoliczności wnioskodawca nie wykazał w przedmiotowej sprawie. W szczególności wskazać należy, iż po pierwsze nie istniała żadna obiektywna przeszkoda uniemożliwiająca wnioskodawcy złożenie wniosku, pomimo osiągnięcia limitu pomocy *de minimis*, a następnie zaskarżenia ewentualnej decyzji odmownej do sądu powszechnego. Po drugie ustawodawca nie wyłączył uprawnionym możliwości dochodzenia swych roszczeń na drodze cywilnej – nie istniała żadna przeszkoda, która uniemożliwiała poszkodowanym przez stan wyjątkowy/czasowy zakaz przebywania uznania, iż maksymalny limit pomocy *de minimis* jest zbyt niski i wystąpienia zamiast tego o odszkodowanie na zasadach ogólnych – autorzy ustawy wprost odnieśli się do takiej możliwości w uzasadnieniu jej projektu, przewidując tym samym, że kwota 200 tys. EUR może być niewystarczająca dla większych przedsiębiorców. Każdy z poszkodowanych miał pełną możliwość wyboru ścieżki dochodzenia swoich roszczeń. Wnioskodawca w niniejszej sprawie wybrał jednak ubieganie się o rekompensatę wiedząc o maksymalnej pomocy jaką może otrzymać. Po trzecie Wojewoda Lubelski wskazuje, że w roku 2023 Rada Ministrów wprowadziła dodatkowe rozwiązanie dla podmiotów wyjątkowo pokrzywdzonych przez wprowadzone ograniczenia – tzw. „Tarcza dla pogranicza”. Wnioskodawca nie złożył wniosku o wsparcie w ramach powyższego programu. Wreszcie po czwarte jeżeli wnioskodawca uznał, iż jego konstytucyjne prawa i wolności zostały naruszone (a na to wskazuje argumentacja w załączniku nr 2, gdzie stwierdza się m.in. że poprzez określoną praktykę organów władzy publicznej został pozbawiony prawa do dochodzenia przysługujących mu roszczeń) mógł złożyć skargę konstytucyjną w trybie art. 79 Konstytucji RP. Nieuprawnione i nad wyraz przedwczesne jest zatem twierdzenie, że wnioskodawca nie mógł uzyskać korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, gdyż nawet nie podjął faktycznej próby uzyskania takiego rozstrzygnięcia. W ocenie organu prowadzącego postępowanie przytoczone okoliczności jednoznacznie wskazują, że nie może być mowy o sile wyższej, które w przedmiotowej sprawie uniemożliwiła uprawnionemu dochodzenia roszczeń.

Na marginesie powyższych rozważań Wojewoda Lubelski pragnie wskazać ponadto, że jak zauważono wcześniej, działanie siły wyższej ma charakter niespodziewany i nagły. Za taką okoliczność nie może być w żadnym wypadku uznane wprowadzenie nowego rozporządzenia i zmiana wysokości kwoty pomocy *de minimis*. Zasady przyznawania pomocy *de minimis* regulowane są przez Komisję Europejską (wcześniej Komisję Wspólnot Europejskich) w drodze rozporządzeń. Dotychczas wydane zostały 4 takie rozporządzenia:

- 1) Rozporządzenie Komisji Wspólnot Europejskich Nr 69/2001 z 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U.UE.L.2001.10.30) – ze wskazaniem maksymalnej kwoty pomocy *de minimis* w wysokości 100 tys. EUR oraz ze wskazaniem utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie z dniem 31 grudnia 2006 r.;

- 2) Rozporządzenie Komisji Wspólnot Europejskich Nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U.U.E.L.2006.379.5) – ze wskazaniem maksymalnej kwoty pomocy *de minimis* w wysokości 200 tys. EUR oraz ze wskazaniem utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie z dnia 31 grudnia 2013 r.;
- 3) Rozporządzenie Komisji Europejskiej Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U.U.E.L.2013.352.1) – ze wskazaniem maksymalnej kwoty pomocy *de minimis* w wysokości 200 tys. EUR oraz ze wskazaniem utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie z dnia 31 grudnia 2023 r.;
- 4) Rozporządzenie Komisji Europejskiej Nr 2023/2831 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U.U.E.L.2023.2831) – ze wskazaniem maksymalnej kwoty pomocy *de minimis* w wysokości 300 tys. EUR oraz ze wskazaniem utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie z dnia 31 grudnia 2030 r.

Z powyższego bezspornie wynika, że czas obowiązywania każdego rozporządzenia jest z góry określony, zatem wnioskodawca jak najbardziej nie tylko mógł, ale powinien spodziewać się uchwalenia nowego rozporządzenia.

Wreszcie, w ocenie organu prowadzącego postępowanie, za bezpodstawne należy uznać twierdzenia wnioskodawcy jakoby zawieszenie biegu terminu trwało dla niego od momentu wyczerpania „przysługującej” mu puli do momentu podniesienia limitu pomocy *de minimis*. Przyjęcie takiej wykładni, poza potencjalnym naruszeniem zasady *lex retro non agit*, prowadziło by do naruszenia prawa wspólnotowego. Wskazać należy, że zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U.2004.90.864/2) wszelka pomoc publiczna jest z zasady niezgodna z rynkiem wewnętrznym. Wszelkie przepisy dopuszczające taką pomoc mają charakter wyjątkowy, a co za tym idzie należy interpretować je w sposób zawężający, jak również w ten sam sposób interpretować należy przepisy krajowe dot. pomocy *de minimis*. Z tego względu ustawodawca krajowy musi mieć na względzie przepisy wspólnotowe i konieczność takiego kształtowania stosunków prawnych, które uniemożliwią obejście maksymalnych poziomów intensywności pomocy. W związku z tym, że ustawodawca europejski nie narzucił krajom konkretnych rozwiązań jakie mają wprowadzić w celu zapobieżenia nadużyciom w zakresie udzielanej pomocy, lecz pozostawił im w tym zakresie pełną swobodę, to ustawodawca polski wprowadził konkretne terminy przedawnienia mając na względzie wszystkie powyższe zapisy, których celem jest zapewnienie równowagi rynku wewnętrznego Unii. W świetle powyższego nieuprawnione i zbyt daleko idące wydaje się domniemanie wnioskodawcy, jakoby bieg przedawnienia miał ulegać zawieszeniu do czasu wprowadzenia kolejnego, wyższego limitu pomocy.

Z akt sprawy nie wynika również, że wnioskodawca podjął (a przynajmniej nie zawiadomił o tym organu) jakiegokolwiek czynności, które mogłyby przerwać bieg przedawnienia w trybie art. 123 § 1 pkt 1 KC.

W tej sytuacji w realiach niniejszej sprawy termin przedawnienia dla drugiej części czasowego zakazu przebywania rozpoczął swój bieg w dniu 1 lipca 2022 r. i zakończył się w dniu 1 lipca 2023 r. Wniosek za ten okres złożony został w dniu 16 lutego 2024 r. a zatem po upływie

terminu przedawnienia. Wnioskodawca nie wykazał, aby podjął jakiejkolwiek czynności, które przerwać miałyby bieg przedawnienia ani nie wykazał żadnych okoliczności, które miałyby wykazać, iż bieg terminu przedawnienia został zawieszony.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna i prawomocna. Od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia powództwa do właściwego sądu powszechnego w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Od pozwu nie pobiera się opłaty sądowej. Wniesienie powództwa nie wstrzymuje wykonania decyzji.

*Niniejsza decyzja nie podlega opłacie skarbowej
na podstawie ustawy o opłacie skarbowej
(t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 2111)*

z up. Wojewody Lubelskiego

Tomasz Woś

Zastępca Dyrektora Wydziału
Gospodarki Nieruchomościami i Skarbu Państwa

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. a/a